

Věční rivalové

V Zahradní čtvrti kdysi postavili několik dvojdomků, jeden jako druhý. Dlouhé ulici, kde jich vyrostla celá řada, starousedlíci dokonce říkali Na Běžícím pásu. Jednotvárnost domků časem zakryly různé úpravy. K jednomu přistavili garáž, k druhému skleník, k třetímu terasu s pergolou. Jen jeden dvoj domek stále upoutával svou souměrností, jako byste se dívali do zrcadla. Bydleli v něm dva starší pánové, pan Černý a pan Bílý. Lidé o nich občas vtipkovali, že jsou nejrychlejší kopírka v ulici. Když jeden natřel okna, druhý nemohl zůstat pozadu a natíral také, ale měl hezčí odstín. Jejich vzájemné kopírování bylo vlastně neustálým soupeřením.

Jednou se odehrál bizarní souboj. Pan Černý si vydláždil betonovou terasu a radoval se, že byl s prací rychle hotov, protože nemusel čtvercové dlaždice řezat. „Hm, to není špatný nápad,“ řekl si pan Bílý, když uviděl susedovu terasu, a přemýšlel, čím by mohla být jeho dlažba zajímavější. „Koupím větší dlaždice a položím je nakoso.“ Netrvalo dlouho a dal se do práce. Soused jeho počínání pozoroval a kroutil nad tím hlavou: „Takové práce navíc.“ – „Kdepak,“ namítal pan Bílý, „rozříznout dlaždice napůl je raz dva a potřebuji jich dvakrát méně než vy.“ – „Nepovídejte. Terasy máme stejně velké a vaše dlaždice nejsou o tolik větší než moje,“ ohradil se pan Černý. ...